

Arrest

nr. 61 177 van 10 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 augustus 2010 het Rijk binnen en diende op 21 september 2010 een asielaanvraag in. Op 25 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een hindoe afkomstig uit Phogmara, gelegen in de Indische staat Punjab. In 2004 sloot u zich aan bij de “Komred Party” en zette zich in voor deze partij door logistieke steun te voorzien op partijbijeenkomsten. Verschillende keren werd u door aanhangers van “BJP” (Bharatiya Janata Party) aangespoord om hun partij te vervoegen. Omstreeks 2006 meldden uw werknemers van de slagerij die u uitbaatte in Gurdaspur u dat onbekenden vernielingen hadden aangericht in uw zaak. Daarnaast werden uw werknemers door deze belagers geslagen. Hierop volgend diende u bij de politie van Gurdaspur klacht in tegen onbekenden. Gedurende de hierop

volgende maanden en jaren werd uw zaak nog ettelijke keren bezocht door onbekende belagers die schade aanrichtten en uw werknemers aftuigden. Uzelf was bij drie van deze bezoeken present en werd telkenmale geslagen door deze belagers. Iedere keer deed u van deze geweldpleging aangifte bij de politie. Daarenboven achterhaalde u dat uw belagers geassocieerd waren met een lokale politicus van de "BJP" geheten Khara. Vanwege de aanhoudende moeilijkheden met deze belagers sloot u begin 2009 uw zaak en vluchtte naar Delhi. In maart of april 2009 werd u er door gemaskerde belagers afgetuigd en werd gedurende drie dagen gehospitaliseerd. Op aanraden van partijgenoten ontvluchtte u India en vroeg op 21 september 2010 asiel aan in België. In augustus 2010 werd u in Brussel belaagd door een streekgenoot uit Gurdaspur geheten Bittu. Hierbij raakte u in het aangezicht verwond.

B. Motivering

Vooreerst dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat u in India vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie riskeert.

Zo dient te worden vastgesteld dat u geen begin van bewijs voorlegt om aan te tonen dat u in Gurdaspur tot drie keer toe het slachtoffer werd van geweldpleging – en dit ondanks uw bewering dat u telkenmale klacht indiende tegen uw belagers en dat u van deze klachten kopieën bekwam en deze thuis bewaarde (zie gehoorverslag CGVS, p.3-6). Zulks roept twijfel op over de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielaanvraag en wijst uit dat u de ingeroepen asielmotieven niet aannemelijk weet te maken.

Verder dient te worden vastgesteld dat, zo er toch enig geloof aan de door u beweerde problemen kan worden gehecht, u uw beroep op bescherming tegen uw belagers door de Indische autoriteiten beperkte tot de lokale politie van Gurdaspur en naliet om hogere politieke en/of gerechtelijke autoriteiten in te schakelen (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Zulks wijst uit dat u naliet om een uitputtend beroep te doen op de bescherming waarin de Indische autoriteiten voorzien. Uw verklaring dat uw belagers gelinkt waren aan de BJP-politicus Khara (zie gehoorverslag CGVS, p.5) wijzigt deze vaststelling niet. U draagt immers geen elementen aan die erop duiden dat deze een dusdanige machtspositie bekleedt dat hij ertoe in staat is om u iedere vorm van rechtsbescherming te ontfangen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen aanbrengt om aan te tonen dat de door u ingeroepen moeilijkheden het lokale niveau overstijgen. Bijgevolg dient te worden opgemerkt dat u de door u ingeroepen moeilijkheden kan ontvluchten door elders in India te verblijven en aldus het interne vluchtalternatief toe te passen. Uw verklaring dat u ook in Delhi het slachtoffer werd van geweldpleging wijzigt deze vaststelling niet (zie gehoorverslag CGVS, p.5). U liet immers na om deze intimidatiepoging aan te geven bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Daarenboven betreft uw bewering dat de onbekenden die u in Delhi aanvielen gelinkt zijn aan een politieke partij omdat u geen andere vijanden heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.6) louter speculatie van uwentwege die u niet kunt staven aan de hand van enig concreet element. Immers, u hiernaar gepeild komt niet verder dan te stellen dat u de daders niet kende daar ze gemaskerd waren en geen woord hadden gesproken (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Zulks kan niet weerhouden worden als afdoende aanwijzing van de door u ingeroepen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de geweldpleging waarvan u in België het slachtoffer werd, dient te worden opgemerkt dat u geen elementen aanbrengt die erop duiden dat deze verband houdt met de moeilijkheden die tot uw vlucht uit India leidden (zie gehoorverslag CGVS, p.7).

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Tenslotte bent u niet in het bezit van enig reis- en/of identiteitsdocument waardoor uw reisweg noch uw identiteit nagegaan kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker vraagt de "nietigverklaring" van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent echter inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit

van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504). Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en niet door de minister van Binnenlandse Zaken.

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de *“Schending artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens”* en in een tweede middel op de *“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”*.

2.2.1. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een verwijderingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>) wordt verwezen naar wat volgt.

2.2.2. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid aan.

3.2. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Hij kent de naam niet van de smokkelaar die hem begeleidde en heeft evenmin kennis van de identiteitsgegevens die vermeld werden op het vals paspoort waarmee hij de douane passeerde, noch van de stad waar het vliegtuig vanuit Delhi landde, noch van de naam van de vliegtuigmaatschappij. Verzoeker gaat voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoekers onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze zodat hij niet

aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven en zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

3.3. Verzoeker stelt vervolging te vrezen omwille van zijn lidmaatschap en activiteiten sinds 2004 voor de politieke partij 'Komred Party'. Aanhangers van de Bharatiya Jananta Party (BJP) wilden hem inlijven. Verzoeker weigerde en zijn slagerij werd sinds 2006 verschillende malen door onbekenden aangevallen en hijzelf werd hierbij geslagen ook nog begin 2009 in Delhi.

3.3.1. Verzoeker legt geen objectief element voor ter staving van zijn lidmaatschap van de 'Komred Party', noch van de aanvallen, noch van de neergelegde klachten bij de lokale politiediensten, niettegenstaande de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Dit klemmt te meer nu verzoeker tijdens het verhoor verklaarde dat hij nog contact heeft met zijn achtergebleven familieleden. Verzoeker verzaakt aldus aan zijn medewerkingsplicht, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas aantast.

3.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Dit is in casu niet het geval. Bovendien wijzigt verzoeker zijn asielrelaas nu hij meent dat hij niet werd ondervraagd over *"de participatie van verzoeker bij de Bharatiya Janata party, dat grotendeels van zijn problemen zijn begonnen door dat verzoeker was aangesloten bij deze politieke partij"*. Verzoeker heeft echter steeds volgehouden aanhanger te zijn van de 'Komred Party' en gevisieerd te worden door aanhangers van een lokale BJP-politicus. Verzoeker wijzigt a posteriori zijn verklaringen die de kern van zijn asielrelaas betreffen. In zoverre al geloofwaardig, ontkent hij hierdoor zelf zijn politieke affiliatie en aldus de basis van zijn beweerde vervolging.

3.5. Conform artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, kan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch de partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, met inbegrip van internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen ernstige schade. § 2 van dezelfde bepaling stelt dat er bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 wordt geboden wanneer de actoren als bedoeld in lid 1 redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

3.6. Daargelaten de (on)geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, wordt de ernst van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging danig ondermijnd door zijn nalaten enige andere vorm van nationale bescherming aan te spreken en zijn verklaringen na de aanval in Delhi op aanraden van derden geen beroep te hebben gedaan op enige vorm van nationale bescherming (zie gehoorverslag CGVS, 5-6). De boutte bewering dat *"de klacht moet gebeuren bij de lokale politie, als verzoeker de hulp niet krijgt van de lokale instanties, wat gaf de garantie dat de hogere instanties in India dat wel zouden doen"* kan zijn gebrek aan initiatief echter niet vergoelijken. Gezien verzoeker de mogelijkheden tot nationale bescherming niet heeft uitgeput, kan hij bezwaarlijk aanspraak maken op internationale bescherming. De commissaris-generaal stelt terecht dat verzoekers problemen het lokale niveau niet overstijgen. Derhalve beschikt verzoeker desgevallend over een intern vluchtalternatief elders in India. Verzoeker betwist, noch weerlegt het bestaan van een intern vluchtalternatief zodat de desbetreffende motivering uit de bestreden beslissing staande blijft.

3.7. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot algemene en theoretische beschouwingen over vluchtelingenrecht die evenmin vermogen de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK